

FAMILIEVERENIGING

Dicht-bij

‘Uitgangspunt voor
cliënt en verwant is
zorg op maat in
een veilige omgeving’

FAMILIEVERENIGING

Dicht-bij

Dit is een speciale jubileumuitgave van ons bekende mededelingenblad. De Familievereniging viert zaterdag 14 november 2026 haar vijftigste verjaardag. Dat gaat niet onopgemerkt voorbij.

Onze redactie is tijdelijk versterkt met Karel Bruinsma. Het bestuur is hem daarvoor zeer erkentelijk. In zijn boek 'Ouwe Tinus', over de geschiedenis van de Augustinusstichting, schreef Karel destijds een compleet hoofdstuk over de

betrokkenheid van ouders en verwanten. Daarin schetste hij ook het ontstaan van de latere Familievereniging. Wij waarderen de inzet en kennis van zaken van Karel. Met een scherp oog voor detail en een vlotte pen zorgt Karel ervoor dat de persoonlijke verhalen van verwanten en de evolutie van de zorg aan de cliënten de aandacht krijgen die ze verdienen.

Naast de uitgebreide historie is er vanzelfsprekend aandacht voor de huidige stand van zaken met betrekking tot de gehandicaptenzorg en de kansen en bedreigingen in de nabije toekomst. De samenleving verandert in een opzienbarend tempo. Visies met betrekking tot de zorg worden bijgesteld, vernieuwd en soms weer verlaten. Kortom er is voldoende dynamiek voor wat betreft de inhoud van de zorg, technologische ontwikkelingen en mogelijkheden op de arbeidsmarkt.

Uitgangspunt voor cliënt en verwant is zorg op maat in een veilige omgeving, mogelijk gemaakt door betrokken en bevlogen medewerkers. Verwanten leveren daarbij ook hun bijdrage. Naar verwachting zal er bij de informele zorg een groter beroep op hen worden gedaan.

De Familievereniging streeft ernaar in de vorm van samenwerking met Dicht-bij en de medezeggenschapsorganen constructieve invloed uit te oefenen. Daarbij is uw verbondenheid met onze vereniging onontbeerlijk. Bent u nog geen lid, dan is ons jubileum wellicht de perfecte gelegenheid om u nu aan te melden!

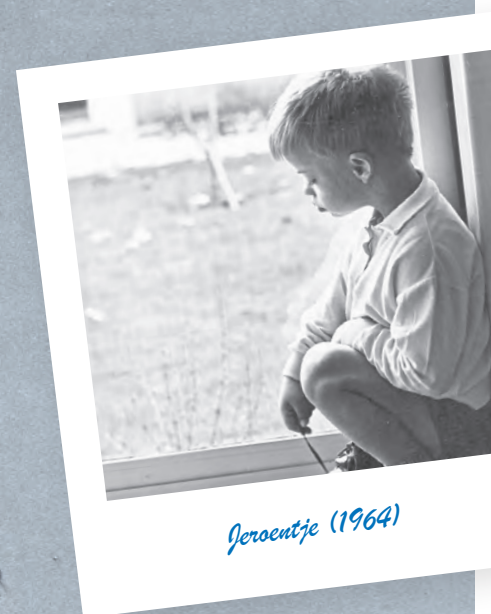
De voorliggende jubileum uitgave biedt genoeg aanknopingspunten voor reflectie en communicatie. Tekst en beeld zijn zodanig vorm gegeven dat het kijk- en leesplezier naar mijn oordeel gewaarborgd is. Namens het Bestuur hoop ik veel leden van onze Familievereniging op 14 november tijdens de jubileumviering te mogen ontmoeten. •

Ed de Boer

voorzitter Familievereniging Dicht-bij

EEN KLEINE GESCHIEDENIS

Jeroentje (1964)

VAN OUDERPARTICIPATIE NAAR BETROKKEN VERWANTEN

In juni 1969 kwam een handvol ouders bijeen rondom een eenvoudig idee: geld inzamelen voor de bewoners van Maria Roepaan, een zorginstelling voor vrouwen en meisjes met een verstandelijke beperking in Ottersum. Uit die bescheiden Sinterklaasactie groeide iets opmerkelijks — een georganiseerde gemeenschap van verwanten die in de loop der tijd zou uitgroeien tot de huidige Familievereniging Dicht-bij. Haar geschiedenis weerspiegelt een bredere maatschappelijke ontwikkeling: van ouders die buiten de poort stonden, via pioniers van ouderparticipatie, naar een volwaardige gesprekspartner in de hedendaagse zorg.

De Familievereniging van nu komt voort uit de twee Gennepse instellingen voor zorg aan mensen met een verstandelijke beperking: Maria Roepaan en de St. Augustinusstichting.

In 1951 startten de Zusters van Goddelijke Liefde in hun klooster Maria Roepaan met de opvang van verstandelijk gehandicapte kinderen. Dat gebeurde na een oproep van dr. Veraart, toenmalig directeur van het psychiatrisch instituut St. Anna in Venray.

Deze opvang stond na de oorlog behoorlijk onder druk in Limburg. Moeder-overste Antoine stelde in eerste instantie zeven zusters beschikbaar voor de verpleging van deze kinderen. Op 20 augustus 1951 arriveerden de eerste kinderen op Maria Roepaan. Dr. Veraart had een speciale stichting in het leven geroepen om in deze opvang te voorzien.

Op 28 augustus 1957 wordt in Gennep de St. Augustinusstichting opgericht. Op 1 december van dat jaar komen de eerste bewoners naar het voormalige sanatorium op de Gennepse heide dat destijds dienst deed als internaat voor zwakzinnige jongens en mannen. Zij kwamen aanvankelijk vooral vanuit het door religieuzen bestierde Maria Roepaan. Wanneer daar de jongens in de puberteit komen kunnen zij namelijk niet meer onder de hoede van de zusters blijven.

Ouderparticipatie in de kinderschoenen

Gedurende de eerste decennia kenmerkte de verstandelijk gehandicaptenzorg zich door een medische benadering. Een verstandelijke beperking werd als ziekte gezien. Wie zijn kind in de jaren vijftig en zestig toevertrouwde aan een instelling als Maria Roepaan of de Augustinusstichting deed in feite afstand van de dagelijkse zeggenschap. De verantwoordelijkheid lag volledig bij de instelling: de professionals - zusters, artsen, groepsleiders - bepaalden wat goed was voor de bewoners. Ouders mochten op bezoek komen, maar inspraak in het beleid of de zorginhoud was geen vanzelfsprekendheid.

EEN KLEINE GESCHIEDENIS

Vanaf ongeveer 1960 kwam het ontwikkelingsmodel in zwang. Uitgangspunt werd dat mensen met een beperking leerbaar waren. Langzaam sloop democratisering de instellingen in. In 1969 was er al de stichting 'Vrienden van Maria Roepaan'. Opgericht n.a.v. een Sinterklaasactie waarmee geld werd ingezameld om additionele voorzieningen te bekostigen. Dankzij dit initiatief kwamen ouders met elkaar in contact. Wat bleek, de ouders herkenden elkaars zorgen en vragen en zij konden elkaar steunen.

Begin jaren zeventig startten de eerste POC's op Roepaan (Paviljoen Ouder Commissie) en op Augustinus werd in 1970 een Oudercomité opgericht. Weliswaar had dat comité alleen een adviesrecht en nog geen formele juridische status. Toch groeide het ledental snel.

Toen de Vriendenclub van Roepaan in 1974 het eerste lustrum vierde pleitte psycholoog H. Gresnigt voor grotere betrokkenheid van ouders. In 1975 ontstond de Oudervereniging Maria Roepaan, in 1976 kreeg deze vereniging een formele juridische status. Het Oudercomité van Augustinus werd in 1978 een formele vereniging.

In de jaren tachtig werd de Oudervereniging omgedoopt naar Familievereniging, immers betrokkenheid betrof niet alleen ouders, maar ook broers en zussen, tantes en ooms.

Toen in 2006 de rechtsopvolgers van de samengevoegde instellingen de nieuwe naam Dichterbij kreeg, werd enkele jaren later de Familievereniging omgedoopt tot Familievereniging Dicht-bij.

Bewoners praten mee

In 1996 worden op beide instellingen bewonersraden opgericht. Daarmee krijgt de bewoner om wie het allemaal draait eindelijk zelf een stem in het besluitvormingsproces. Overigens treedt in dat jaar ook de Wet Medezeggenschap Cliënten in de Zorg (WMCZ) in werking. Met die wet krijgt de medezeggenschap van cliënten en verwanten in de zorgsector een wettelijk fundament.

Samen verder

In 1993 begint de samenwerking tussen MR en AS steeds vastere vormen aan te nemen. In 1995 komt er één nieuwe Raad van Toezicht voor beide instellingen. Het vormt de opmaat tot een formele fusie, aanvankelijk als MR/AS aangeduid. Op 1 januari 1997 is de fusie formeel afgerond en krijgt de nieuwe organisatie de naam Saamvliet. In 1999 sluiten zich de Binckhof uit Grave en WODAGG uit Uden aan en ontstaat in 2004 de stichting Vizier. Als ook de Wendel uit Venray in 2006 aansluit, ontstaat de Stichting Dichterbij.

Positie en rol Dicht-bij

Familievereniging Dicht-bij vervult drie samenhangende rollen voor haar leden. In de eerste plaats is zij een ontmoetingsplaats: familieleden ontmoeten, wisselen ervaringen uit en staan niet alleen. In de tweede plaats is zij een informatiebron: via een nieuwsbrief, themabijeenkomsten en de eigen website worden leden geïnformeerd over ontwikkelingen in de zorg en relevante wet- en regelgeving. In de derde plaats is zij een belangenbehartiger: de Familievereniging spreekt namens de verwanten met de raad van bestuur van Dichterbij, met de centrale cliëntenraad en met andere relevante partijen.

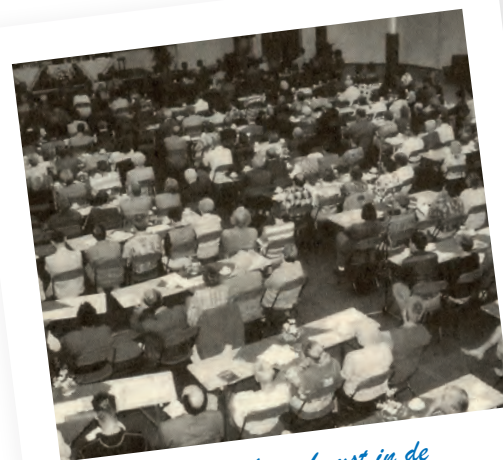

*Kinderjaren op Maria
Roepaans afd. 1-3 (1963)*

*Ondertekening van het oprichtings-
formulier van de Bewonersraad, 1996.*

*Zo zag een ouderbijeenkomst in de
jaren 70 eruit op Maria Roepaans*

Unieke positie

Familieleden nemen een unieke positie in: zij kennen het levensverhaal, zijn er altijd bij: in goede en slechte tijden en hun relatie houdt nooit op, er is geen dienstverband dat beëindigd kan worden. Dat is een groot verschil met professionals. Die continuïteit is waardevol, maar maakt de positie van verwanten ook kwetsbaar: de zorg gaat nooit echt over. En hoewel de Familievereniging geen formele positie inneemt in de juridische Medezeggenschapsstructuur is zij wel een erkende gesprekspartner.

In 1996 deed de Wet medezeggenschap Cliënten Zorginstellingen (WMCZ) haar intrede. In de praktijk werd de medezeggenschap van cliënten naar een cliëntenraad verplaatst. Daarmee verloor de Familievereniging haar rol als formele gesprekspartner en werd daardoor een onafhankelijke gesprekspartner. De Familievereniging Dicht-bij informeert haar leden en ondersteunt hen bij het uitoefenen van hun rechten als wettelijk vertegenwoordiger.

Anno 2026 beschikken verwanten van mensen met een verstandelijke beperking over een breed scala aan formele en informele medezeggenschapsmogelijkheden. Via de WMCZ 2018 kunnen zij deelnemen aan cliëntenraden met instemmings- en adviesrechten. Via de WZD (Wet Zorg & Dwang) hebben zij een directe positie in de besluitvorming over onvrijwillige zorg. Via het PGB kunnen zij als budgethouder zorg inkopen en organiseren. Via familieverenigingen kunnen zij gezamenlijk optreden en informeel beleid beïnvloeden.

Vijftig jaar geleden was de verwant een buitenstaander aan de rand van de zorgwereld. Vandaag is hij of zij - in de beste gevallen - een volwaardige partner in die wereld. Die verschuiving is niet vanzelfsprekend tot stand gekomen: zij is bevochten, bepleit en stap voor stap gerealiseerd door generaties van betrokken families en hun organisaties. Dat verdient erkenning. •

Dit beknopte historisch overzicht kwam mede tot stand dankzij inbreng van Leo Zomer. Redactioneel bewerkt door Karel Bruinsma.

‘WIJ WILLEN GRAAG VAN BETEKENIS ZIJN VOOR DE MEEST KWETSBAREN’

Jubileummagazine Familievereniging Dicht-bij

Sinds 2019 is Monique Caubo voorzitter van de Raad van Bestuur van Dichterbij. Een rol die zij op collegiale basis deelt met collega Suzanne Leijendekkers. Monique verenigt ervaring in commerciële functies met haar 'zorghart'. Ze studeerde medicijnen maar verlegde vervolgens haar focus naar Shell waar ze als bedrijfsarts werkte. Na gezondheidsgerelateerde functies bij o.m. Rabobank en DSM, zet ze haar ervaring nu in voor Dichterbij.

Door Karel Bruinsma

“In zijn algemeenheid zie je dat de kwaliteit van werkgever-
schap in de gezondheidszorg achterligt in vergelijking met
de commerciële wereld.” Ze doelt met name op het gebrek
aan aandacht voor talentontwikkeling en de betekenis van
arbeidsvoorwaarden voor werkplezier. “Belangrijk in de zorg
is dat je in gesprek bent, goed luistert en blijft leren van de
mensen voor wie je het doet. Wat mij raakt is dat cliënten
vaak afhankelijk zijn van de betrokkenheid en beschikbaar-
heid van de zorgprofessional.”

Dienende houding

Monique is zelf moeder van drie kinderen. Twee daarvan
hebben medische zorg nodig. “Dat is natuurlijk iets anders
dan de verstandelijk gehandicaptenzorg, maar het helpt mij
wel om mij in te leven in de zorgen van familieleden. Als
zorgprofessionals zijn wij tijdelijk onderdeel van het leven
van onze cliënten. Dat vraagt om een dienende houding,
gericht op zorg, behandeling en ondersteuning. Daarom
is het belangrijk dat we het gesprek met cliënten en hun
naasten blijven voeren en verdiepen, ook met het oog op
de toekomst.”

Juist daar ziet Monique een belangrijke rol voor de Familie-
vereniging. Voor verwanten is de band met hun naaste
blijvend. Hoe je als verwanten en professionals verbonden
blijft en samen van betekenis bent, is niet altijd eenvoudig.
Monique licht toe: “Onze organisatie telt 3200 cliënten
over 900 locaties waar 4500 mensen werken. Het is aan
de teams om die verbinding met verwanten betekenisvol
te maken en te onderhouden. Professionals en verwanten
staan samen voor de vraag hoe zij van betekenis kunnen
blijven in het leven van onze cliënten.”

Informele zorg

Informele zorg is onbetaalde zorg en ondersteuning, meestal geboden door mensen uit de directe omgeving zoals familieleden en vrienden. De persoonlijke band is de belangrijkste basis van deze zorg. Informele zorg is niet alleen mantelzorg, maar ook vrijwilligerswerk is een vorm van informele zorg.

Hoewel de kwaliteit van de zorgprofessionals van Dichterbij hoog is, ziet Monique Caubo dat informele zorg in toenemende mate onontbeerlijk wordt. “De beschikbaarheid van personeel is een grote zorg en het werkplezier staat onder druk door krapte. Tegelijkertijd wordt de zorgvraag van onze cliënten steeds complexer.”

Monique benadrukt dat kwaliteit van zorg verder gaat dan de basisbehoeften. “Wij moeten met zijn allen van betekenis zijn voor de meest kwetsbaren.” Daarbij is de rol van de Familievereniging voor haar van groot belang.

“Ouders en verwanten zetten zich echt in voor de verbinding. De continuïteit van Dichterbij ligt mede in hun handen. En hoewel de Familievereniging binnen de medezeggenschap geen formele status heeft is hun stem voor ons zeer belangrijk.” Monique Caubo voegt daar graag aan toe dat zij trots is op de Familievereniging van Dichterbij: op hun betrokkenheid en op de manier waarop zij zich inzetten. Ze hoopt dat de vereniging ook in de toekomst nog veel verwanten aan zich bindt. •

PIET OOMEN

Piet Oomen uit Sevenum is opgegroeid in een bijzondere gezinssituatie. Dat gezin bestond uit vader, moeder, een inwonende tante en zeven kinderen. Zij bewoonden een boerderijtje met gemengd bedrijf (varkens, koe, hennen plus de teelt van asperges). Vader Oomen was eveneens parttime wethouder en beheerder van twee vakantiecampen in Evertsoord.

Door Karel Bruinsma

Het bijzondere van dit gezin is dat van de zeven kinderen vier jongens met een verstandelijke beperking zijn geboren. Het gezin bestond uit Mien (1948), Grad (1949), Piet (1951), Truus (1952). Jan (1954), Jos (1956) en Frans (1959).

Grad, Jan en Jos wonen in Gennep bij Dichterbij en Frans in een Gezinsvervangend Tehuis (GVT) in Venlo.

‘IK BEN KRITISCH OMWILLE VAN HET WELZIJN VAN MIJN BROERS’

Jos overleed in 1993. Truus, die als Z-verpleegkundige op Maria Roepaan werkte, is in 1979 overleden.

Mien en Piet dragen nu de zorg voor hun drie broers met een verstandelijke beperking. De taken zijn verdeeld. Mien richt zich vooral op de broers in Gennep en Piet op Frans in Venlo. Piet en Mien gaan altijd samen naar gesprekken, verjaardagen en de vergaderingen van Familievereniging Dicht-bij.

Ik ben broer, geen opvoeder

“Ik vind niet dat ik een stem moet hebben in de opvoeding; ik ben niet de vader maar de broer en dat is een andere rol. Opvoeden laat ik aan de groepsleiding over. Ik zorg voor de wereldse goederen. Is er iets nodig dan geef ik toestemming voor aanschaf.”

“Ik ben niet bemoeizuchtig, maar wel kritisch. Ik wil kunnen begrijpen waarom dingen gaan zoals ze gaan.

Ik heb een broertje dood aan Dichter-bij-jargon. Vertel gewoon helder en duidelijk wat er gebeurt en waarom. Dat is natuurlijk wel een verschil met vroeger. Het was zwaar in ons gezin, maar daar werd niet over gepraat.

Daarom hielp mijn tante mee in ons huishouden. Mijn broers zijn allen met een bepaalde chromosomenafwijking geboren. Grad en Jan waren de eersten die uit ons gezin naar Maria Roepaan en later Augustinus gingen, in 1977 ging ook Jos naar Augustinus. In 1981 overleed mijn vader en werd ik curator. Frans ging vanaf 1982 in een GVT in Venlo wonen.”

Altijd de vraag waarom?

“Zorg en opvoeding werd destijds geheel aan de instelling overgelaten. Eens per maand gingen wij op bezoek en dan was moeder door het dolle heen als ze haar jongens weer zag. Er is in al die jaren natuurlijk veel veranderd. Nu wonen mijn broers allemaal kleinschalig. Wat ik belangrijk vind is het waarom! Waarom is een verhuizing nodig? Is dat goed voor die bewoner of is dat goed voor de organisatie? Managers zijn niet altijd blij met die kritische instelling, maar mijn rol is ervoor te zorgen dat die grote organisatie een koers volgt die recht doet aan het welbevinden van de bewoners. Ik ben kritisch omwille van het welzijn van mijn broers. Dus ja, daarom is medezeggenschap belangrijk!”

TROTSE MOEDER NICOLE PROMOVEERT MET DOCHTER YRSA (22) AAN HAAR ZIJDE

Foto: Cum Laude Fotografie

Wanneer je promoveert aan de universiteit, kies je traditiegetrouw twee paranimfen die je ondersteunen. Nicole van den Dries-Luitwieler koos voor een heel bijzondere assistent: haar dochter Yrsa, die een ernstige meervoudige beperking heeft. „Ze is geen grote baby.”

Door Ilja Post, AD-Gemeente Hoeksche Waard

Als haar dochtertje Yrsa wordt geboren, nu 22 jaar geleden, voelt Nicole onvoorwaardelijke liefde. Het meisje blijkt een ernstige meervoudige beperking te hebben. „Soms dacht ik ook: nu is mijn leven naar de knoppen”, vertelt de Hoeksche Waardse, die haar eigen gezinsleven en haar wetenschappelijke werk samen liet komen in haar promotieonderzoek.

Als fysiotherapeut, gedragswetenschapper én moeder onderzocht ze hoe gezinnen met een kind met meervoudige beperkingen de overgang naar volwassenheid ervaren.

Dat Yrsa naast haar stond bij haar promotie, maakte haar proefschrift in één klap zichtbaar. „Jongeren met ernstige beperkingen groeien op tot volwassenen en kunnen een betekenisvolle rol vervullen. In de praktijk is dat nog te vaak niet vanzelfsprekend”, legt Nicole uit.

Zorgen is iets wat elke jonge ouder doet, vertelt zij. „Maar bij een kind met een ernstige meervoudige beperking komt er zo veel meer bij. Van sondevoeding tot het regelen van dagbesteding en huisaanpassingen: het levert tot hun 18de verjaardag al stapels papierwerk op.”

'ZE IS GEEN GROTE BABY'

De overgang naar volwassenheid is vervolgens een nóg ingrijpendere periode. „Zodra een kind 18 wordt, verandert er plotseling van alles. Wetten, budgetten en instanties: het vertrouwde netwerk valt weg en ouders moeten alles opnieuw uitvinden.”

Nicole hield diepte-interviews met moeders en legde de vinger op de zere plek. De administratieve lasten rond die 18de verjaardag zorgen voor een enorme golf van stress en diepe onzekerheid binnen het gezin.

Zorgen over de toekomst

Naarmate deze kinderen ouder worden, wordt de fysieke zorgdruk niet lichter, maar juist zwaarder. Een volwassen twintiger verschoon en verplaats je immers minder gemakkelijk dan een peuter. Het eigen netwerk – zoals opa's en oma's – wordt tegelijkertijd ouder en kan minder makkelijk bijspringen.

Ondertussen maken ouders zich grote zorgen over de toekomst: wie zorgt er voor mijn kind als wij er niet meer zijn? Het is een angst die Nicole persoonlijk heel dichtbij heeft gezien.

„Nog maar net nadat mijn man een bloeding kreeg en in het ziekenhuis belandde, bleek ik borstkanker te hebben. Dat was een extreem stressvolle periode. Want ja, wie zorgt er voor je kind wanneer je er zelf niet meer bent?”

Gespecialiseerde opvang schaars

Vanwege hun intensieve behoeften 'parkeer' je een kind met een ernstige beperking niet zomaar even. Thuis ontvangt Yrsa zorg van haar beide ouders, maar die gespecialiseerde opvang vind je elders maar mondjesmaat. Geschikte logeerplekken zijn schaars.

„Als je een plek hebt gevonden, is het soms nog peentjes zweten”, weet Nicole. „Houden ze haar 's nachts wel goed in de gaten vanwege haar epilepsie? En wordt ze overdag wel genoeg uitgedaagd?”

Dat laatste is een cruciaal punt. Ondanks haar zware beperkingen is Yrsa namelijk 'geen grote baby meer'. Kabouter Plop kijkt ze nog graag, maar ze houdt net zo veel van detectives en romantische komedies. Ook volwassen gevoelens, zoals verliefdheid, kent zij.

Meedoen in de maatschappij betekent echter ook dealen met de blik van de buitenwereld. Yrsa heeft het heel goed door wanneer mensen haar op straat aanstaren.

„Echt kwalijk kan ik dat mensen niet nemen”, zegt Nicole nuchter. „Aanstaren gebeurt dagelijks. Maar Yrsa is zo veel meer dan het stereotype van een rolstoelgebonden meisje. Ze kan mensen juist heel goed een spiegel voorhouden en verdient een volwaardige plek in deze samenleving.”

DANI DELISSEN

'IK BEN OOK EEN VOLWASSENE'

Groeiwijzer

Om gezinnen en professionals concreet te helpen, ontwikkelde Nicole de 'Groei-wijzer EMB'. Deze online gesprekstool helpt ouders en zorgverleners om als gelijkwaardige partners samen te werken. Het dwingt hen om abstracte begrippen als 'autonomie' en 'meedoen' om te zetten in haalbare, kleine doelen in het alledaagse leven.

De dagelijkse realiteit van zo'n gezin is in het proefschrift ook te zien in de cartoonserie 'De wereld volgens Yrsa', getekend door illustrator Lyn van der Wel. Deze strips, die ook gebruikt worden tijdens opleidingen voor zorgmedewerkers, zijn gebaseerd op waargebeurde situaties.

Nicole: „Ze laten treffend en met zelfspot zien hoe complex schijnbaar simpele dingen zijn, zoals het vinden van een fatsoenlijke volwassen verzorgingsruimte waar een groot kind liggend verschoond kan worden.”

Dat er met de juiste wil veel mogelijk is, bewees de Groningse universiteit waar Nicole promoveerde. De RUG dacht vanaf het begin flexibel mee om de traditionele regels aan te passen, zodat Yrsa op een fijne manier als paranimf aanwezig kon zijn.

Nicole hoopt verder dat haar onderzoek de ogen opent van beleidsmakers. Inmiddels is er landelijke aandacht vanuit het ministerie van VWS met een project voor een warmere overdracht naar de volwassenenzorg. „Heel snel verwacht ik daar nog geen wonderen van, maar het is in elk geval een mooie en broodnodige eerste stap.” •

50
jaar

Jubileummagazine Familievereniging Dicht-bij

Sinds een half jaar woont de 22-jarige Dani Delissen begeleid zelfstandig in Panningen. Tot die tijd woonde ze thuis bij haar ouders en broer in Neer. “Het was inderdaad wel even wennen,” zegt Dani, maar spijt heeft ze niet van deze grote stap.

Door Karel Bruinsma

Wat voor Dani telt is haar zelfstandigheid. Ze woont in een appartementencomplex van drie etages. In totaal wonen daar 21 cliënten die vanuit Daelzicht begeleiding ontvangen. “Aan het begin van de dag bespreken we met de begeleiding of er zaken zijn die deze dag geregeld moeten worden. Dan ga ik werken. Vanaf 15.30 uur is er weer begeleiding. Ik woon er nu een half jaar en ben steeds beter gewend.”

Het werk waar Dani het over heeft is De Bakkerij in Panningen, een dagbestedingsproject van Dichterbij. Daar ontvangen Dani en haar moeder Cindy mij. Het ruikt er heerlijk. De bakkerij is volop in bedrijf. De wafels zijn een specialiteit. De vlaaien mogen er ook zijn, dat is de afdeling waar Dani werkt.

Dat Dani op zichzelf ging wonen is een logische stap want kinderen vliegen uit, vindt Cindy. “Dani was eraan toe. Door haar beperking was ze veel thuis en ontmoette ze weinig vrienden. Deze stap heeft haar goed gedaan.”

Wat betekent die groeiende zelfstandigheid als het gaat om zelf mogen beslissen wat je doet voor Cindy? “Dat ik zelf kan kiezen”, zegt Dani. “Als ouders blijven wij de wettelijk vertegenwoordiger”, legt Cindy uit, “maar we doen dit wel in overleg met Dani.” “Ik wil zoveel mogelijk zelf beslissen”, vult Dani aan, “Ik ben tenslotte ook een volwassene!”

In de bakkerij heeft Dani tweemaal per jaar een evaluatiegesprek met de begeleiding. “Dan bespreken we wat mijn doelen zijn, wat ik zelf wil leren of regelen. En wat wonen betreft kan ik bijvoorbeeld zelf mijn kleren gaan kopen als ik wil.” “Ik doe nog wel de was”, zegt Cindy “en eenmaal per week komt Dani thuis eten, gewoon omdat het gezellig is.”

Dani: “Wat ik fijn vind is dat papa en mama hun eigen dingen kunnen doen en zich geen zorgen om mij hoeven te maken. Ik groei naar volwassenheid. Ik heb vrienden die een rijbewijs hebben, dat heeft mijn broer ook. Dat is iets wat ik niet kan, maar verder wil ik zo zelfstandig mogelijk zijn. Een beperking betekent niet dat je niks kunt.”

INFORMELE ZORG ALS VERRIJKING VAN HET DAGELIJKS LEVEN

Nermin Bos – van den Heuvel en Carola Bekker zijn zorgmanager in regio West. Voor hun regio deden zij samen met collega-manager Lisa Arts, onderzoek naar rol en betekenis van informele zorg. Wat hen betreft is het breder dan mantelzorg. Mantelzorg richt zich heel specifiek op een naaste, meestal een familielid. Informele zorg is onbezoldigde zorg of steun voor anderen breder dan alleen in familie- of vriendenkring. Informele zorg is een aanvulling op formele zorg. Dat is zorg die door professionals wordt verleend.

Door Karel Bruinsma

Informele zorg ligt beide managers na aan het hart. Carola en Nermin hebben privé beiden te maken met mantelzorg en weten dus als geen ander hoe belangrijk zorg en betrokkenheid uit de eigen kring is.

Twee jaar lang onderzochten zij in een projectgroep in St. Oedenrode, Oss en Uden de rol van informele zorg. Kenmerk van informele zorg is dat het (natuurlijk) moet gaan ontstaan, het werkt niet om het op te leggen, men moet zich intrinsiek gemotiveerd voelen om van betekenis te willen zijn. Wat zij in het werkveld zien is dat de formele, dus professionele, zorg met enorme uitdagingen te maken heeft. Waarbij het van belang is om de handen ineen te slaan, om het samen te doen. Voor de buitenstaander lijkt het alsof de vraag naar informele zorg toeneemt. Dat is volgens Carola en Nermin niet het geval, want informele zorg bestond altijd al. Toch roept het de vraag op of informele zorg niet een noodgedwongen ontwikkeling lijkt als gevolg van krapte

en bezuinigingen. Dat vinden Nermin en Carola niet relevant want dat is niet het uitgangspunt bij het inzetten van informele zorg. De onderzoekers zagen dat er al veel informele zorg plaatsvindt, maar zo niet wordt genoemd omdat het zo vanzelfsprekend is. Daarom gaat het mede om bewustwording.

Principe van Triple-C

Nermin en Carola keken naar het principe van Triple-C. Oorspronkelijk een behandelmodel voor mensen met een verstandelijke beperking en probleemgedrag. Triple-C neemt niet het probleemgedrag, maar de menselijke behoeften als uitgangspunt. Doel van Triple-C is 'het gewone leven ervaren', met alles wat daarbij hoort: je veilig voelen, vertrouwde mensen om je heen en een betekenisvolle invulling van de dag.

Triple-C richt zich op de menselijke behoeften. Niet op wat iemand heeft, maar op wat iemand nodig heeft, wat

is daarin de rol van de professional en welke betekenis heeft dan de omgeving van de cliënt. In die zin is informele zorg betekenisvolle zorg waarin het eigen netwerk nauw betrokken is.

De informele 'ander' is een vaste factor die het leven van een cliënt kan verrijken. Dat kan meer zijn dan alleen familie. En het kan zo zijn dat een informele hulpverlener een taak kan overnemen van de professional, die laatste blijft echter altijd eindverantwoordelijk. Informele zorg heeft ook met vertrouwen te maken.

Leuke dingen doen

Informele zorg betreft vaak de leuke dingen doen met en voor een cliënt. Bijvoorbeeld genieten op een terrasje, een wandeling maken, iedere week meegaan naar de koorrepetitie. Het zijn kleine, maar uiterst betekenisvolle dingen. Dat vraagt ook iets van de professional hebben

Carola en Nermin gezien. Vanuit hun betrokkenheid willen zij graag zaken uit handen nemen. Tegelijkertijd vraagt informele zorg soms om bewust ruimte te maken voor de eigen regie van cliënten en hun netwerk.

Wat duidelijk moet zijn is dat informele zorg nooit de professionele zorg kan overnemen, wél kan het de zorg rondom de cliënt versterken, of misschien is verrijken wel de juiste term. Het is ook geen project van voorbijgaande aard. Het is een cultuurverandering. Vroeger leverde je je kind af aan de poort van een instelling. Dat is allang voltooid verleden tijd. Inmiddels krijgt informele zorg in de regio West de status van programma en komen er aandachtshouders informele zorg.

Goed voorbeeld doet goed volgen, de VGN (Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland) en Regio West gaan samenwerken in een pilot informele zorg.

A portrait of an elderly woman with short, wavy grey hair and round glasses. She is wearing a light blue sweater with a pattern of small dark dots. She is looking directly at the camera with a slight smile. The background is slightly blurred, showing green foliage and a white wall.

JUDY DE CLOE

‘HET IS DE
KUNST EEN
BALANS TE
VINDEN
TUSSEN HET
ALGEMEEN
BELANG
EN HET
PERSOONLIJKE
BELANG’

Judy de Cloe vond en vindt medezeggenschap belangrijk. “Je wilt toch weten wat er speelt en waarom. Al vroeg werd gevraagd of ik actief wilde meedoen.” Haar deelname aan het zogenoemde sectoroverleg was de start van actieve betrokkenheid bij medezeggenschap.

Door Karel Bruinsma

In 1986 kwam het gezin De Cloe in Boxmeer wonen. Dochter Miriam woont thuis en gaat vanuit Boxmeer naar de ZMLK-school van de Augustinusstichting in Gennep. In 1990 gaat Miriam op 12-jarige leeftijd in Gennep op de instelling wonen. “Dat ging heel vanzelfsprekend,” vertelt Judy. “Ze kwam in een woongroep waar ook haar klasgenoten woonden. Ik wilde natuurlijk wel graag op de hoogte blijven van wat er in haar nieuwe woon-omgeving speelde en waarom. Zodoende werd ik al snel actief in de medezeggenschap. Dat was toen het sectoroverleg. Dat viel onder verantwoordelijkheid van de Familievereniging.”

WMZC

In 1996 wordt medezeggenschap voor cliënten in zorg-instellingen wettelijk vastgelegd in de Wet Medezeggenschap Cliënten Zorginstellingen. De Centrale Cliëntenraad (CCR) ziet het levenslicht. De samenwerking tussen Maria Roepaan en Augustinus is dan al ver gevorderd en zal in 1997 resulteren in een formele fusie en heet dan Saamvliet. In de CCR wordt het te voeren beleid besproken met cliënten en/of hun vertegenwoordigers. De rol van de Familievereniging verandert maar verdwijnt niet.

“Ik herinner mij mensen als Ria Kees, Leny Huberts en Theo Fransen als zeer betrokken bestuurders van de Familievereniging. Hun pionierswerk is heel belangrijk geweest.”

In de nieuwe wet krijgt de CCR een andere rol: het behartigen van de gemeenschappelijke belangen van de cliënten. Er is regelmatig overleg met de RvB en de CCR heeft advies- en instemmingsrecht m.b.t. het beleid, dat direct de zorg en cliënten raakt.

‘Zorg op Straat’ en ‘Open de cirkel’

In 1995 startte het zorgvernieuwingsproject Zorg op Straat over hoe toenemende deelname door en voor mensen met een verstandelijke beperking aan de samenleving vormgegeven kan worden. Een goed hulpmiddel was het spel ‘Open de cirkel’. Medewerkers gingen hierbij in gesprek over hoe te handelen of om te gaan met bepaalde situaties uit de praktijk. Judy vervulde hierin een coachende rol.

Drijfveer voor Judy was het besef dat “je eigen kind geraakt kan worden door bepaalde beleidsbeslissingen. Het is dan de kunst een balans te vinden tussen het algemeen belang en het persoonlijke belang. Dat laatste hoort op een ander niveau thuis. Daarom is de Familievereniging nog steeds van belang.”

In 2012 stopt Judy met haar activiteiten omdat het tijd werd voor anderen. Wel is ze tot 2025 nog voorzitter van de Cliëntenraad van zorginstelling Pantein. Meepraten en meedenken blijft belangrijk, daarom is Judy lid van de landelijke belangenvereniging KansPlus. “Dan doe ik toch nog iets!”

ZIJ HEEFT ER NIET OM GEVRAAGD

Toen Trudy 80 jaar werd schreef ze een boek over het leven van en met Constance. Daarmee legde ze voor de familie vast hoe het leven van Constance een verrijking was voor haar en Hans, ondanks alle moeilijkheden. Titel van dit boek: 'Zij heeft er niet om gevraagd'.

Door Karel Bruinsma

Toen Constance op 15 oktober 1968 werd geboren, werd al snel duidelijk dat er iets niet in orde was. Constance is de tweede dochter van Trudy en Hans Eickmans. In 1967 was oudste dochter Karin geboren en na Constance kwam zoon Sjoerd (1972).

Constance woog vier pond en moest in de couveuse. Al rap werd geconstateerd dat ze een hartafwijking had. Toen ze sterk genoeg was, werd Constance geopereerd. Ook kon ze niet goed zien en horen.

“Achteraf is gebleken dat ik geïnfecteerd was met het rodehond virus”, zegt Trudy. “Natuurlijk was het verdrietig en zorgelijk. Met ondersteuning van hulpverleners in huis probeerden

we ons huishouden te regelen. Dat werd fysiek en mentaal toch te zwaar. Dan dringt een van die professionals aan om na te gaan denken over opname in een zorginstelling. Iets waar je als ouders niet aan wil.”

Toch gaat de dan driejarige Constance in 1972 naar Maria Roepaan, nog even in het oude klooster maar al snel naar de nieuwbouw aan de Siebengewaldseweg. “Je verstand zegt dat het goed is, je hart voelt dat anders. Maar achteraf kunnen we zeggen dat het de juiste beslissing was.”

Paviljoen-oudercommissie

Hans en Trudy blijven nauw betrokken bij de zorg voor Constance. “Wij hebben mede de paviljoens overleg

commissie (In MR-jargon POC geheten) opgericht. We hebben altijd geprobeerd om samen met de verzorging te komen tot oplossen van problemen.”

Voorals Trudy heeft zich altijd ingezet om medezeggenschap te bevorderen. Trudy werkte als gastdocent mee aan de Z-opleiding waar ze vertelde over haar ervaringen als moeder van een ernstig meervoudig beperkt kind.

“Later deed ik dat ook voor de hbo-opleiding. Ook ontvingen Hans en Trudy een tijdlang studenten thuis waar zij dan samen spraken over hun ervaringen met Constance. “Wat betreft medezeggenschap hebben wij altijd wel vooraan gestaan,” zegt Trudy. Ook nu nog spreekt Trudy graag met stagiaires of leerlingen in het huis van Constance over hoe het is om ouders van zo’n bijzonder kind te zijn.

Dialogo

“Ondanks alle beperkingen zien wij Constance genieten van het leven. De zorg is goed! Nu wij tachtigers zijn nemen Karin en Sjoerd de zorg over.

Wij blijven vanzelfsprekend betrokken ouders waarbij we het principe huldigen dat je niet eerst het zwaard moet trekken en dan gaat praten,

maar andersom. Als je samen de dialoog aangaat, kom je er altijd uit.

KUNST ALS MIJLPAAL IN GESCHIEDENIS VAN MEDEZEGGENSCHAP

Nadat de Oudervereniging in 1976 een formele status kreeg op Maria Roepaan, werden in 1979 nieuwe statuten opgesteld. Op 28 februari 1979 werd een samenwerkingsovereenkomst tussen de besturen van de Oudervereniging en de stichting Maria Roepaan ondertekend. De overeenkomst bevestigde wat feitelijk al enkele jaren bestond. Ze regelde de deelname van ouders als georganiseerd geheel in de zorg in de vorm van o.a. paviljoen oudercomités (POC) en een ouderraad. Ter gelegenheid van de ondertekening schonk het bestuur van Maria Roepaan de oudervereniging een bronzen plastiek van de hand van mw. A. Pieterse-Venemans uit Eemdijk. Het beeldje stelt een ouderpaar met kind voor en kreeg een prominente plaats in het bezoekerscentrum van Maria Roepaan. Het herdenkingsbeeldje symboliseert daarmee de emancipatie van de familie en de overgang van een puur paternalistische zorgstructuur naar een zorgmodel gebaseerd op partnerschap en medezeggenschap tussen instelling en thuisfront.

In 1980 was het de Oudervereniging van de St, Augustinus-stichting die een kunstwerk aan de instelling schonk. De aanleiding was de ingebruikname van het nieuwe hoofdgebouw aan de Stiemensweg dat op 14 mei 1980 werd geopend door prinses Margriet. Het kunstwerk is een houten zuil gemaakt door priester/kunstenaar Pierre de Grauw. Hij beeldde in de houten zuil het verhaal van de oude Tobias die met zijn vrouw Anna een zoon krijgt die ze eveneens Tobias noemen. Tobias junior trekt op een gegeven moment de wereld in. Vader Tobias, inmiddels hoogbejaard en daardoor blind ontvangt de zoon verheugd thuis na een lange reis. Tobias junior wrijft op advies van aartsengel Rafaël de gal van een door hem gedode vis over vaders blinde ogen die daardoor weer ziende wordt. De Oudervereniging ziet dit verhaal als metafoor voor de zorgen om hun eigen kind op reis door een wereld en de zorg die zij deels aan anderen moeten overlaten. Dat geeft ook de ouders een nieuwe blik op de wereld.

Van beide kunstwerken bestaan helaas alleen nog de foto's. Hoe en waarom en waar de objecten zijn verdwenen in de nevelen van de geschiedenis blijft een raadsel. Wellicht is er iemand die dit leest die weet waar de kunst gebleven is. Of misschien moet kunstdetective Arthur Brand ingeschakeld worden!

Houten zuil,
Pierre de Grauw

Bronzen plastiek,
mw. A. Pieterse-Venemans
(Eemdijk)

TRUCE VAN DEN BERG:

‘MEDEZEGGENSCHAP IS EEN WELGEMEEND EIGEN ALGEMEEN BELANG’

Door Karel Bruinsma

Jubileummagazine Familievereniging Dicht-bij

Zoon Harm is geboren in 1973 met het syndroom van Down. Aanvankelijk ging Harm vanaf zijn vierde jaar naar kinderdagverblijf De Sprong in Oeffelt. Truce van den Berg werd al snel actief in de oudervereniging. Echtgenoot Jan werkte volop en het gezin telde uiteindelijk drie kinderen. “Een vol huishouden,” lacht Truce. “Als ik eraan terugdenk begrijp ik niet hoe dat allemaal gelukt is!”

Truce werkte in die jaren zelf ook, weliswaar parttime, maar dat was in die jaren nog niet gebruikelijk. Bovendien ging Truce nog studeren terwijl de kinderen naar school gingen. Jan werkte bij maatschappelijk werk in Boxmeer en in die hoedanigheid leerde hij Maria Roepaan kennen.

Truce en Jan huldigden het standpunt dat Harm zolang als mogelijk was gewoon thuis moest blijven. “Wel kwam er via Maria Roepaan ambulante ondersteuning en hulp. Dankzij die steun is Harm tot zijn 36ste jaar thuis kunnen blijven wonen. Die thuiszorg regelden we via het PGB.” In 2010 ging Harm op de instelling wonen. Dat was inmiddels Dichterbij.

Medezeggenschap is voor Truce altijd vanzelfsprekend geweest. “Ten eerste vond ik het belangrijk om te weten hoe het met mijn kind ging. Net zo belangrijk is het om te investeren in goede relaties met de professionele hulpverleners. Samen sta je voor het goede. En dat is nog steeds belangrijk, laat ik het zo zeggen: het is een welgemeend eigen algemeen belang.”

Truce geeft het stokje door

In 2020 overleed Harm en in 2025 moest Truce afscheid nemen van echtgenoot Jan. “Hoewel Harm inmiddels overleden is, ben ik bestuurslid van de Familievereniging gebleven omdat ik die band voel met de mensen van Dichterbij. Het jubileum is een mooie gelegenheid om het stokje door te geven aan een nieuwe generatie.” Truce hoopt van harte dat anderen het van haar overnemen.

FAMILIEVERENIGING
Dicht-bij

Nog geen lid?
Scan de QR-code en meld je aan!

UITNODIGING

In aanloop naar de grote jubileumbijeenkomst op 14 november vinden daaraan voorafgaand in de regio's van Dichterbij bijeenkomsten op regionaal niveau plaats, cliënten en verwanten, kortom iedereen die dit wil meemaken is welkom.

REGIO OOST

Op zaterdag 12 september vindt de regiobijeenkomst voor regio Oost plaats in Gennepe.

Datum Zaterdag 12 september 2026

Tijd Van 14.00 tot 17.00 uur

Locatie Dichterbij Grand Café

Adres Zwerfheide 2 in Gennepe

REGIONALE BIJEENKOMSTEN FAMILIEVERENIGING

REGIO WEST

De Kunstfabriek in Oss vormt het decor voor de inspirerende bijeenkomst voor de regio West.

Datum Zaterdag 26 september 2026

Tijd Van 14.00 tot 17.00 uur

Locatie Kunstfabriek Oss

Adres Kruisstraat 32 in Oss

REGIO ZUID

Mensen uit de regio Zuid zijn op zaterdag 17 oktober welkom in 't Schöpke in Venray.

Datum Zaterdag 17 oktober 2026

Tijd Van 14.00 tot 17.00 uur

Locatie 't Schöpke

Adres Veltumse Kleffen 70 in Venray

REGIO NOORD - MIDDEN

Wie er vanuit de regio Noord – Midden bij wil zijn is op zaterdag 24 oktober welkom in de Sterrenhof in Velp.

Datum Zaterdag 24 oktober 2026

Tijd Van 14.00 tot 17.00 uur

Locatie Sterrenhof

Adres Beukenlaan 9 in Velp

Aanmelden

Voor alle vier de bijeenkomsten geldt dat je geen lid hoeft te zijn van de Familievereniging om de bijeenkomst bij te kunnen wonen. Je bent dus van harte welkom. Wel even aanmelden via de website: www.familieverenigingdicht-bij.nl/agenda/

Grootste gemene deler van de vier bijeenkomsten is elkaar ontmoeten, ervaringen uitwisselen, ideeën opdoen, vooruitkijken naar de toekomst.

GOUDEN JUBILEUMBIJEENKOMST

De bijeenkomsten vormen de opmaat naar de grote finale: het gouden jubileumfeest van de Familievereniging Dicht-bij op zaterdag 14 november bij Pica Mare in Gennep. Een halve eeuw waarin ouders, broers, zussen, kinderen, partners en andere verwanten zich hebben ingezet voor hun dierbare én voor elkaar.

Dat jubileum vieren we niet alleen met een feestelijke bijeenkomst, maar vooral met de mensen die de vereniging hebben gemaakt tot wat zij vandaag is.

Tijdens deze bijzondere middag kijken we terug op vijftig jaar betrokkenheid. Op de ontwikkeling van de gehandicaptenzorg. Op de veranderingen die cliënten en hun families hebben meegemaakt. En op de vele vrijwilligers, bestuursleden en verwanten die zich door de jaren heen hebben ingezet voor een sterke stem van familie binnen Dichterbij.

Een bijzonder onderdeel van het programma is het optreden van theatergroep De Verbeelding. In hun voorstelling nemen de acteurs het publiek mee in verhalen die raken aan de geschiedenis van de gehandicaptenzorg en de ervaringen van families door de jaren heen.

Praktische informatie

Datum Zaterdag 14 november 2026
Tijd Van 12.00 tot 17.00 uur
Locatie Pica Mare - 4 Events
Adres Picardie 36 in Gennep

Aanmelden

Let op: voor deze jubileumbijeenkomst geldt wel dat deze alleen toegankelijk is voor leden van de Familievereniging Dicht-bij. Nog geen lid? Elders in dit blad vind je een QR-code waarmee je je als lid kunt aanmelden.

Aanmelden voor deze bijeenkomst is verplicht, dit kan via de website: www.familieverenigingdicht-bij.nl/agenda/

50
jaar

Jubileummagazine Familievereniging Dicht-bij

‘SCHRIJFT U HET VOLGENDE HOOFDSTUK MEE?’

Vijftig jaar geleden namen betrokken ouders en verwanten het initiatief om hun stem te laten horen. Zij wilden ervaringen delen, opkomen voor gezamenlijke belangen en ervoor zorgen dat familie een volwaardige plaats kreeg binnen de zorg voor hun dierbaren.

Die gedachte is vandaag nog altijd springlevend. Al vijftig jaar zet de Familievereniging Dicht-bij zich in vóór en dóór verwanten van cliënten van Stichting Dichterbij. Dankzij de inzet van vele vrijwilligers groeide de vereniging uit tot een vertrouwde plek waar mensen elkaar ontmoeten, ervaringen delen, meedenken en samen bouwen aan een betere toekomst.

Een jubileum is niet alleen een moment om terug te kijken. Het is ook hét moment om vooruit te kijken. De komende jaren willen we ons blijven inzetten voor verwanten. We willen blijven luisteren, verbinden, inspireren en opkomen voor de belangen van familieleden. Dat kunnen we alleen samen.

Daarom hopen we dat dit jubileum ook nieuwe mensen inspireert om een bijdrage te leveren aan de toekomst van de Familievereniging Dicht-bij. Misschien heeft u tijdens een van de jubileumbijeenkomsten ervaren hoe waardevol het is om andere verwanten te ontmoeten. Misschien herkent u zich in de verhalen in deze glossy. Of misschien denkt u: hier zou ik graag aan willen bijdragen.

Binnen het bestuur ontstaat de komende periode ruimte voor nieuwe bestuursleden. Mensen die hun ervaring, ideeën of talenten willen inzetten om de vereniging verder te brengen. Bestuurlijke ervaring is daarbij minder belangrijk dan betrokkenheid. Wat vooral telt, is dat u zich wilt inzetten voor verwanten en samen met anderen wilt bouwen aan een sterke, actieve en toekomstgerichte vereniging.

- Misschien bent u degene die we zoeken.
- Misschien kent u iemand voor wie dit op het lijf geschreven is.

We nodigen u van harte uit om vrijblijvend met ons in gesprek te gaan. We vertellen u graag meer over het bestuurswerk, de verschillende taken en vooral over de voldoening die het geeft om samen iets te betekenen voor andere verwanten.

Want vijftig jaar geschiedenis is iets om trots op te zijn. Maar de mooiste hoofdstukken... die moeten misschien nog geschreven worden.

INTERESSE?

Neem gerust contact op met het bestuur van de Familievereniging Dicht-bij. We maken graag kennis met u.

DE TOEKOMST VAN DE FAMILIEVERENIGING DICHT-BIJ

Op 11 april 2026 vond de jaarlijkse algemene ledenvergadering plaats. De opkomst was redelijk en de sfeer was prima. De leden keurden het door het bestuur gevoerde beleid goed en gingen akkoord met voorstellen betreffende de activiteiten rondom het jubileum. Voor de uitvoering hiervan wordt voldoende budget vrijgemaakt.

Traditioneel bespraken we ook een inhoudelijk thema. Dat thema ging over wat er gebeurt bij het overlijden van een cliënt. De levendige discussie toonde aan dat deze lezing een schot in de roos was. De ochtend werd afgerond met een informele lunch. Zo is deze ledenvergadering ook een moment van ontmoeting voor verwanten.

Ondanks dit goede nieuws zijn er ook zorgen. Het ledental daalt en vergrijsst. Er is weinig nieuwe (jonge) aanwas. We ontvangen signalen dat we ook te weinig zichtbaar in de woonhuizen zijn en de eigen website is, ondanks verbeteringen, nog steeds onvoldoende inzichtelijk voor menig bezoeker. Verdere verbeteringen van de website blijven voor ons een belangrijk aandachtspunt waaraan we werken.

Met het oog op de toekomst zijn vrijwilligers voor het bestuur en activiteiten noodzakelijk. Die opgave ligt er al voor volgend jaar. Wij hopen dit jubileumjaar te kunnen werken aan grotere zichtbaarheid, ledengroei en werven van denkers en/of doeners en/of bestuurders die de continuïteit

van de vereniging kunnen waarborgen. We verzoeken leden, die actief willen meedenken en werken aan de doelstellingen van de vereniging, zich te melden. De vereniging heeft u nodig.

Bezien vanuit het perspectief van verwanten is het belangrijk om de kerndoelen overeind te houden. Dan spreken we over informeren, ontmoeten en belangen behartigen. In het samenspel met de organen van Dichterbij moeten we een optimale woon- en leefomgeving voor onze cliënten zien te realiseren. Dat is een spannende uitdaging! Denk aan de schaarste aan zorgpersoneel, immer dreigende bezuinigingen, het voorkomen van een onevenwichtige belasting van mantelzorgers en voor de cliënten blijvend oog houden voor leuke mogelijkheden in de sfeer van dagbesteding en recreatie. Vanuit de overtuiging dat “de meeste mensen deugen” en van goede wil zijn, kijk ik met optimisme naar de toekomst.

Ed de Boer
voorzitter Familievereniging Dicht-bij

FAMILIEVERENIGING DICHT-BIJ

info@fv-dichtbij.nl

www.familieverenigingdicht-bij.nl

Ed de Boer (voorzitter)

M 06 1366 9353

ej.deboer@freeler.nl

Truce van den Berg (vice-voorzitter)

M 06 36 02 71 92

vlaspoort@gmail.com

Peter Thissen (secretaris a.i.)

T 0485 51 37 58

p.thissen@freeler.nl

Leo Zomer (penningmeester)

M 06 5322 9025

leozomer@gmail.com

Elly van Lieshout (bestuurslid)

M 06 55 89 76 23

voormij51@ziggo.nl

Angelique Kessels (bestuurslid)

06 36 04 52 34

angelique-kessels@ziggo.nl

COLOFON

50 jaar Familievereniging Dicht-bij,
jubileumeditie juli 2026

REDACTIE

Angelique Kessels

Angelique Vloet

Truce van den Berg

Peter Thissen

Karel Bruinsma (gastredacteur
en eindredactie)

Deze editie kwam tot stand in samen-
werking met afdeling communicatie
Dichterbij, Annesofie Poel.

BEELDMATERIAAL

Redactie magazine Dicht-bij

Privécollecties

© Rees Diepen / Brabant Collectie /
Tilburg University

(coverfoto en pagina 4 en 7)

© Cum Laude Fotografie

Beeldbank Dichterbij

Jan van Deursen (pagina 23)

